

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Martinou Kůchlerovou,
Ph.D. ve věci

žalobce: J. D.
zastoupený advokátem JUDr. Tomášem Těmínem, Ph.D.
sídlem Karlovo náměstí 559/28, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému: Krajský úřad Královéhradeckého kraje
sídlem Pivovarské náměstí 1245, 500 03 Hradec Králové

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. dubna 2023, č. j. KUKHK-
7923/DS/2023-3 DV,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou doručenou Krajskému soudu v Hradci Králové dne 4. 6. 2023 domáhal zrušení výše označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), které mu bylo doručeno dne 4. 4. 2023, a kterým žalovaný zamítl jeho odvolání a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Trutnov (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 10. 1.

2023, č. j. MUTN 1738/2023, sp. zn. 2022/DS/2023-3 DV (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“).

2. Prvoinstančním rozhodnutím správní orgán I. stupně žalobce uznal vinným ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se z nedbalosti dopustil tím, že dne 3. 6. 2022 v 13:30 hod., v obci Vlčice, na silnici č. III/01412, u domu č. p. XA jako řidič motorového vozidla zn. Kia Sorento, registrační značky s přívěsem zn. Humbaur HTK, registrační značky, řídil výše uvedenou jízdní soupravu bez příslušného řidičského oprávnění pro příslušnou skupinu vozidel, neboť nejvyšší povolená hmotnost jízdní soupravy přesáhla v danou dobu hmotnost vyšší než 3 500 kg. Tímto jednáním měl žalobce porušit § 3 odst. 3 písm. a) zákona o silničním provozu a dopustit se přestupku dle § 125c odst. 5 písm. a) zákona o silničním provozu.
3. Za výše uvedený přestupek mu byla uložena pokuta ve výši 25 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu jednoho roku ode dne nabytí právní moci rozhodnutí. Současně mu byla uložena povinnost uhradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč.

II. Shrnutí argumentace obsažené v žalobě a ve vyjádření žalovaného

4. Žalobce se domnívá, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s právními předpisy a je rovněž v některých svých částech nepřezkoumatelné. Má za to, že nebyla dostatečně zjištěna objektivní stránka přestupku, jak již bylo v odvolání proti napadenému rozhodnutí namítáno, **správní orgán I. stupně neměl důvod vyhodnotit výpověď svědka J. Š. jako obstrukční, a žalovaný totéž tvrzení chybně vyhodnotil jako vykonstruované a nepravdivé.** V daném případě tedy správní orgán I. stupně svévolně vyhodnotil, že pachatelem výše uvedeného jednání (tj. řidičem předmětné jízdní soupravy) byl právě žalobce, byť dle tvrzení svědka to byl právě on, kdo předmětnou jízdní soupravu řídil, a obával se postihu za propadlý řidičský průkaz, byť je držitelem řidičského oprávnění skupiny „B“ a „B+E“. Žalobce odkázal na nález Ústavního soudu ze dne 11. 3. 2004, sp. zn. II. ÚS 788/02.
5. Žalovaný se dle žalobce dále dostatečně **nevypořádal s odvolací námitkou, že se správní orgán I. stupně vůbec nezabýval okamžitou hmotností jízdní soupravy.** Z prvoinstančního rozhodnutí také neplyne, zda se v případě přívěsu jednalo o vozidlo brzděné nebo nebrzděné. Nebylo tak možné konstatovat, zda skutečně došlo k naplnění maximální hmotnosti, a tedy ke spáchání přestupku.
6. **Za utržení přípojného vozidla z důvodu technické závady by dle žalobce měl odpovídat provozovatel vozidla,** kterým žalobce nebyl, a k předmětné dopravní nehodě nedošlo z důvodu, že žalobce neměl příslušné řidičské oprávnění skupiny „B+E“, nemohlo tak ze strany žalobce dojít ani k nedbalostnímu spáchání přestupku.
7. K uložené sankci **namítal již ve svém odvolání, že uložený zákaz řízení je v daném případě nepřiměřeně přísný.** Ten lze totiž uložit pouze v případech, je-li to stanoveno zákonem. K tomu žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že pokuta i zákaz činnosti byly uloženy na spodní hranici zákonné sazby. Byť je v napadeném rozhodnutí uvedeno, že pro odvolací orgán je podstatné to, že se správní orgán I. stupně osobními poměry žalobce zabýval, nezakládá se toto tvrzení na pravdě, neboť v prvoinstančním rozhodnutí

- se správní orgán I. stupně samotnými majetkovými poměry vůbec nezabýval, když v něm uvedl, že mu nejsou známy majetkové poměry žalobce a nelze je tedy při uložení pokuty zohlednit.
8. Žalobce navrhnul, aby bylo napadené rozhodnutí zrušeno a věc byla žalovanému vrácena k dalšímu řízení.
 9. Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 21. 7. 2023 uvedl, že projednání jednání spočívajícího ve způsobení dopravní nehody, resp. přestupek dle § 125c odst. 1 písm. k) a § 125c odst. 1 písm. h) zákona o silničním provozu usnesením ze dne 8. 8. 2022 odložil, neboť nebylo odůvodněno zahájení řízení o přestupku nebo předání věci.
 10. Dle žalovaného je skutečnost, že žalobce skutečně řídil předmětnou jízdní soupravu, ačkoliv nebyl držitelem příslušného řidičského oprávnění skupiny „B + E“, řádně zadokumentována v oznámení o přestupku Policií České republiky a v předloženém spisovém materiálu.
 11. K žalobnímu bodu spočívajícímu ve svévolném vyhodnocení svědecké výpovědi jako vykonstruované a nepravdivé žalovaný uvedl, že poté, co na místo dopravní nehody přijela hlídka Policie České republiky, byl jako řidič jízdní soupravy ustanoven právě žalobce, a to na základě provedeného vyšetřování a jeho doznání. Následně byl se žalobcem sepsán úřední záznam o podání vysvětlení, ve kterém uvedl, že vozidlo řídil, neboť se kolegovi udělalo nevolno z tepla a po celou cestu seděl vedle něho s tím, že se domníval, že mu k řízení postačí řidičské oprávnění skupiny „C“. Tuto výpověď žalobce v následném správním řízení změnil a spolu se spolujezdcem J. Š. začali shodně tvrdit, že vozidlo řídil právě J. Š. Nicméně řidič vozidla zn. Land Rover – svědek L. P. před správním orgánem jako řidiče předmětné jízdní soupravy identifikoval právě žalobce.
 12. K řízení předmětné jízdní soupravy je dle § 80a zákona o silničním provozu ve spojení s Přílohou č. 2 vyhlášky č. 341/2014 sb., o schvalování technické způsobilosti a o technických podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, třeba řidičské oprávnění skupiny „B + E“. Předmětné řidičské oprávnění se vztahuje k maximální hmotnosti jízdní soupravy, k její skutečné váze. Z registru vozidel (tzv. karet vozidel) bylo zjištěno, že vozidlo Kia Sorento, registrační značky, má maximální hmotnost 2 670 kg, přívěs zn. Humbaur HTK, registrační značky, má maximální hmotnost 3 500 kg. Z výše uvedeného je tedy zřejmé, že jízdní souprava těchto vozidel spadá do kategorie, kterou může řídit osoba, která je držitelem řidičského oprávnění skupiny „B + E“.
 13. K námitce nedostatečného zkoumání majetkových poměrů žalobce žalovaný uvedl, že správní orgán I. stupně konstatoval, že ve správním řízení se žalobce ke svým majetkovým poměrům nevyjádřil, a správní orgán I. stupně tedy zhodnotil jen to, co mu bylo známo nebo to, co mohl dovodit z průběhu správního řízení. Nicméně vzhledem ke skutečnosti, že žalobci byl uložen trest pokuty i zákazu řízení na samé spodní hranici sazby, nemohl být poškozen na svých právech.
 14. Žalovaný navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout.
 15. Dne 9. 8. 2023 žalobce zaslal soudu repliku k předmětnému vyjádření žalovaného, ve které uvedl, že i nadále trvá na tom, že se žalovaný žádným relevantním způsobem nevyvrátil namítané nesprávnosti napadeného rozhodnutí, a to zejména v otázce posouzení (ne)věrohodnosti svědků J. Š. a řidiče druhého vozidla. S odkazem na nález Ústavního soudu ze dne 11. 3. 2004, sp. zn. II. ÚS 788/02, bylo opětovně akcentováno, že

ani úřední záznam o vysvětlení, ani samotné doznání obviněného z přestupku nezbavuje správní orgán povinnosti zjistit skutkový stav bez důvodných pochybností.

III. Jednání před krajským soudem

16. Na jednání krajského soudu, které se konalo dne 29. 8. 2023, se dostavil zástupce žalobce, který omluvil neúčast žalobce. Stejně tak se z jednání krajského soudu omluvil žalovaný. Zástupce žalobce shrnul obsah žalobní argumentace obsažené v žalobě a v replice. K dotazu krajského soudu uvedl, že nemá žádné návrhy na doplnění dokazování. Závěrem navrhl žalobě vyhovět a žalobci přiznat náhradu nákladů řízení.

IV. Posouzení věci krajským soudem

17. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).
18. **Žaloba nebyla shledána důvodnou.**
19. Ze správního spisu soud zjistil, že Policie České republiky dne 3. 6. 2022 oznámila správnímu orgánu I. stupně, že téhož dne v 13:30 došlo k dopravní nehodě na silnici č. III/01412 v obci Vlčice. Jednalo se o srážku osobního motorového vozidla zn. Kia Sorento s přívěsem zn. Humbaur HTK, a osobního motorového vozidla zn. Land Rover, kdy se z předmětné jízdní soupravy po projetí pravotočivé zatáčky utrhlo tažné zařízení na vozidle a přívěs následně vyjel vlevo do protisměrné části vozovky, ve které se přední částí střetl s levou zadní částí protijedoucího vozidla. Téhož dne byl vyhotoven úřední záznam o podání vysvětlení, kdy žalobce (a předpokládaný řidič jízdní soupravy) mj. uvedl, že jízdní soupravu řídil, a nevěděl, že nemůže řídit předmětnou jízdní soupravu, protože se domníval, že mu postačí řidičské oprávnění skupiny „C“, jehož je držitelem. Dále tvrdil, že předmětnou jízdní soupravu řídil, neboť kolegovi J. Š. se z tepla udělalo nevolno. Svědek J. Š. v úředním záznamu o podání vysvětlení ze dne 3. 6. 2022 uvedl, že jel jako spolujezdec na předním sedadle vozidla zn. Kia Sorento.
20. Dle výpisu z evidenční karty žalobce je patrné, že je držitelem řidičského oprávnění skupiny „AM“, „B1“, „B“, „C1“, „C“ a „T“. Dle karty vozidla zn. Kia Sorento je maximální povolenou hmotností 2 670 kg s tím, že maximální hmotnost bržděného přípojného vozidla je 3500 kg, nebržděného 750 kg. Maximální povolená hmotnost přívěsu zn. Humbaur je 3500 kg s tím, že jeho součástí jsou provozní a parkovací brzdy.
21. Dne 8. 8. 2022 bylo správním orgánem I. stupně vydáno usnesení č. j. MUTN 78632/2022, sp. zn. 2022/4583/SPR/KAV, kterým odložil přestupek dle § 125c odst. 1 písm. k) a písm. h) zákona o silničním provozu, neboť příčinnou samotné dopravní nehody byla technická závada na tažném zařízení zn. Kia Sorento.
22. Dne 2. 9. 2022 bylo žalobci doručeno oznámení o zahájení řízení o přestupku a nařízení ústního jednání z předchozího dne. Dne 15. 11. 2022 proběhlo ústní jednání, během kterého žalobce uvedl, že činí sporným, kdo předmětnou jízdní soupravu řídil, a navrhnul předvolat svědka J. Š.
23. Během ústního jednání konaného dne 7. 12. 2022 svědek J. Š. uvedl, že předmětnou jízdní soupravu řídil on. Svědek Lukáš Pechan mj. ve svědecké výpovědi uvedl, že řidičem byl muž ve věku cca 35 let, 170 cm vysoký, kratší vlasy a plnoštíhlá postava, spolujezdcem byl vysoký muž (cca 190 cm) ve věku přes padesát, hubený s brýlemi. Dne 10. 1. 2023

bylo vydáno prvoinstanční rozhodnutí, proti kterému podal dne 24. 1. 2023 žalobce odvolání. Žalovaný odvolání napadeným rozhodnutím zamítnul.

24. Soud se nejprve zabýval tvrzením žalobce, že ve správním řízení nebylo postaveno na jisto, zda předmětnou jízdní soupravu v době vzniku dopravní nehody skutečně řídil on a že správní orgány svědeckou výpověď svědka Jaroslava Šrůtky o tom, že ji řídil v danou chvíli on, zcela svévolně vyhodnotily jako nevěrohodnou.
25. Dle § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.
26. Dle § 50 odst. 2 věty první a odst. 3 správního řádu platí, že podklady pro vydání rozhodnutí opatřuje správní orgán. Správní orgán je povinen zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu. V řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena.
27. Podle § 50 odst. 4 správního řádu pokud zákon nestanoví, že některý podklad je pro správní orgán závazný, hodnotí správní orgán podklady, zejména důkazy, podle své úvahy; přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci.
28. V posuzovaném případě proti sobě stojí dvě verze skutkového děje, přičemž jedna z nich se zakládá na svědecké výpovědi svědka J. Š. – kolegy žalobce, který prohlásil, že předmětnou jízdní soupravu řídil on, a druhá na svědecké výpovědi L. P. – řidiče nabouraného vozidla, který jako řidiče identifikoval osobu, která fyzickými znaky odpovídá žalobci. V takové situaci je klíčové důkladně zhodnotit věrohodnost a konzistentnost výpovědí svědků. O takovou situaci jde i v posuzovaném případě, pokud lze z evidence objektivně zjistit maximální povolenou váhu jízdní soupravy a (ne)existenci řidičského oprávnění příslušné kategorie, pro učinění závěru o spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 zákona o silničním provozu je tedy podstatné posouzení otázky, zda byl žalobce opravdu řidičem předmětné jízdní soupravy.
29. Existence rozporů ve shromážděných důkazech je poměrně běžnou záležitostí. V takovém případě, kdy se správní orgán přikloní k jednomu z protichůdných tvrzení, je nezbytné, aby úvahy, které jej k tomu vedly, přezkoumatelným způsobem vyjádřil ve svém rozhodnutí a s rozpory se vypořádal (blíže rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2006, č. j. 6 As 47/2005 – 84).
30. Krajský soud se ztotožňuje se závěrem správních orgánů, že tvrzení svědka J. Š. ze dne 7. 12. 2022, že předmětnou jízdní soupravu řídil právě on, je v rozporu s tvrzením dalšího svědka dopravní nehody – L. P. Ačkoliv sama tato skutečnost není důvodem apriorní nevěrohodnosti jeho výpovědi, v posuzovaném případě je třeba přihlídnout ke skutečnosti, že svědek J. Š. v úředním záznamu ze dne 3. 6. 2022 uvedl, že seděl na sedadle spolujezdce, stejně tak, že sám žalobce téhož dne do úředního záznamu prohlásil, že jízdní soupravu řídil, protože se kolegovi udělalo nevolno z tepla.
31. Podle judikatury Nejvyššího správního soudu je třeba věrohodnost verze událostí předestřené obviněným zkoumat individuálně s přihlédnutím ke konkrétním

okolnostem, nikoliv *a priori* předpokládat, že uvádí nepravdivé údaje (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2013, č. j. 6 As 27/2013-49, ze dne 25. 7. 2006 č. j. 6 As 47/2005 - 84, ze dne 22. 10. 2008 č. j. 1 As 64/2008 - 42 a ze dne 21. 9. 2011 č. j. 2 As 52/2011 - 47 a ze dne 27. 9. 2007 č. j. 4 As 19/2007 - 114). Nevěrohodnost svědka tedy může založit zejména fakt, že svou verzi událostí neuplatňuje od samého počátku, či dokonce v průběhu doby mění svá tvrzení.

32. Na základě výše uvedeného tedy krajský soud vyhodnotil námitku nedostatečně zjištěného skutkového stavu jako nedůvodnou. Zejména správní orgán I. stupně dostatečně precizně vysvětlil, z jakých důvodů svědeckou výpověď Jaroslava Šrůtky v části vztahující se k osobě, která jízdní soupravu řídila, jako nevěrohodnou, a naopak uvedl důvody, pro které považoval svědeckou výpověď svědka Lukáše Pechana jako vztahu k identifikaci řidiče předmětné jízdní soupravy za věrohodnou, dostatečnou a korespondující se samotným dějem dopravní nehody.
33. Podle ustanovení § 3 odst. 3 písm. a) zákona o silničním provozu *řídít motorové vozidlo může pouze osoba, která je držitelem řidičského oprávnění pro příslušnou skupinu motorových vozidel (dále jen „skupina vozidel“) uděleného Českou republikou, státem, který je členským státem Evropské unie nebo smluvní stranou Dohody o Evropském hospodářském prostoru (dále jen „jiný členský stát“), nebo jiným státem podle mezinárodní smlouvy, kterou je Česká republika vázána a která upravuje oblast silničního provozu.*
34. Podle § 80a zákona o silničním provozu podle písm. f) *do skupiny B jsou zařazena motorová vozidla s výjimkou vozidel uvedených v písmenech a) až e), jejichž největší povolená hmotnost nepřevyšuje 3 500 kg, určená pro přepravu nejvýše 8 osob kromě řidiče, ke kterým smí být připojeno přípojné vozidlo o největší povolené hmotnosti 1. nepřevyšující 750 kg, 2. převyšující 750 kg, pokud největší povolená hmotnost této jízdní soupravy nepřevyšuje 3 500 kg, nebo 3. převyšující 750 kg, pokud největší povolená hmotnost této jízdní soupravy převyšuje 3 500 kg, ale nepřevyšuje 4 250 kg, jedná-li se o řidičské oprávnění v rozšířeném rozsahu podle písm. k) jsou do skupiny B+E jsou zařazeny jízdní soupravy složené z vozidla uvedeného v písmeni f) a přípojného vozidla o největší povolené hmotnosti nepřevyšující 3500 kg,*
35. Podle § 81 zákona o silničním provozu písm. a) *řidičské oprávnění udělené pro skupinu A2 opravňuje také k řízení vozidel zařazených do skupiny A1, b) A opravňuje také k řízení vozidel zařazených do skupin A1 a A2, c) B opravňuje také k řízení vozidel zařazených do skupiny A1 s automatickou převodovkou a vozidel zařazených do skupiny B1, d) C opravňuje také k řízení vozidel zařazených do skupiny C1 a T, e) D opravňuje také k řízení vozidel zařazených do skupiny D1, f) C+E opravňuje také k řízení vozidel zařazených do skupin B+E a C1+E, g) D+E opravňuje také k řízení vozidel zařazených do skupin B+E a D1+E, h) C1+E nebo D1+E opravňuje také k řízení vozidel zařazených do skupiny B+E, i) C+E opravňuje také k řízení vozidel zařazených do skupiny D+E, pokud má držitel řidičské oprávnění pro skupinu D.*
36. Dále k námitce nezjištěné okamžité hmotnosti jízdní soupravy soud konstatuje, že z § 81 a § 80a odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu vyplývá, že rozhodující pro zařazení vozidla (jízdní soupravy) do skupiny je maximální povolená hmotnost, nikoliv její faktická váha (k tomu srov. rozsudek NSS ze dne 23. 9. 2021, č. j. 4 As 87/2021-39). V případě předmětné jízdní soupravy tedy největší povolená hmotnost celkem činila 6 170 kg. Neobstojí tedy námitka žalobce, že správní orgány nezjistily okamžitou

hmotnost předmětné jízdní soupravy, neboť z evidenčních údajů vztahujících se k jednotlivým vozidlům postačovalo zjištění vztahující se k maximální povolené hmotnosti, nebylo nutné zjišťovat reálnou váhu dané jízdní soupravy. Ostatně správní orgány neměly důvod a ani se nemohly zabývat reálnou váhou jízdní soupravy, jak požaduje žalobce. S ohledem na výše uvedenou největší povolenou hmotnost jízdní soupravy je dále zřejmé, že jízdní souprava spadá do skupiny řidičského oprávnění „B+E“ vymezené v § 80a odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, kterým však žalobce dle evidenční karty nedisponoval.

37. Podle § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 zákona o silničním provozu *fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích řídí vozidlo e) řídí motorové vozidlo a v rozporu s § 3 odst. 3 písm. a) není držitelem příslušného řidičského oprávnění.*
38. Posuzovaná skutková podstata přestupku souvisí s neoprávněným řízením motorového vozidla, nikoliv se samotným způsobem dopravní nehody, to bylo ostatně správním orgánem I. stupně odloženo právě z důvodu, že žalobce svým jednáním nemohl ovlivnit, že se přípojné vozidlo během jízdy utrhl. Námitka žalobce vztahující se k odpovědnosti za technický stav vozidel, potažmo i samotnou dopravní nehodu se tedy nevztahuje k samotnému předmětu řízení, z tohoto důvodu o ní soud nebude a ani nemůže rozhodovat, nicméně se obecně k samotnému objektu předmětného přestupku vyjádří.
39. Smyslem ustanovení § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 zákona o silničním provozu totiž je chránit bezpečnost silničního provozu proti ohrožení, které vyplývá z řízení motorových vozidel bez příslušného řidičského oprávnění a v konečném důsledku směřuje proti životu a zdraví a proti majetku. Zákon totiž při rozčlenění vozidel do různých skupin, pro které jsou stanoveny odlišné předpoklady pro získání řidičského oprávnění, učinil úvahu, jaká vozidla jsou z hlediska nároků na jejich bezpečné řízení srovnatelná a jaká nikoli. Pro řízení skupiny „B+E“ by nebyla osoba s řidičským oprávněním skupiny „B“ z hlediska zákona o silničním provozu odborně způsobilá, a právě za toto jednání je na základě daného ustanovení postihována.
40. Dle § 125c odst. 5 písm. a) zákona o silničním provozu se za přestupek podle § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 téhož zákona uloží pokuta od 25 000 Kč do 50 000 Kč, dle § 125c odst. 6 písm. a) se uloží zákaz činnosti od jednoho roku do dvou let. Krajský soud v této souvislosti poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 1. 2013, č. j. 3 As 42/2012 - 35, v němž Krajský soud v Brně vyslovil názor, že *„řízení vozidla bez řidičského oprávnění vždy spadá do kategorie nebezpečného a nezodpovědného chování lidí v silničním provozu. Z daného rozpětí sankcí tedy logicky vyplývá, že zákonodárce nepovažoval žádný případ jízdy bez řidičského oprávnění za bagatelní, nýbrž vždy za společensky velmi nebezpečný, a proto také zvolil rozpětí sankcí s vysokou spodní hranicí.“* K otázce ústavnosti daného rozpětí se vyjádřil ve svém nálezu ze dne 25. 10. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 14/09, kterým návrh Krajského soudu v Ostravě podaného podle článku 95 odst. 2 Ústavy České republiky na vyslovení rozporu § 22 odst. 4 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění platném do 31. 7. 2011 (pozn. dané ustanovení tehdy upravovalo uložení sankce za přestupek spočívající v řízení vozidla bez příslušného řidičského oprávnění), zamítl. Ústavní soud vyjádřil názor, že *„uložení předmětných sankcí není obecně způsobilé (ve standardních případech) způsobit „likvidační“ následky, tj. obrozit existenci či důstojnost člověka. Je samozřejmé, že uložení této sankce je pro pachatele nepřijemné a úkorné, avšak takový účinek je přirozenou a dokonce žádoucí vlastností jakékoli sankce - pokud by tomu tak nebylo, vytratil by se generálně preventivní smysl sankcí.“*

41. Podle § 125c odst. 9 zákona o silničním provozu od uložení správního trestu podle odstavců 5 a 6 téhož ustanovení nelze v rozhodnutí o přestupku upustit. Správní orgán dle § 125c odst. 6 písm. a) zákona o silničním provozu za daný přestupek uloží zákaz činnosti. Z jazykového výkladu daného ustanovení je patrné, že se nejedná o možnost správního orgánu daný trest uložit, nýbrž o obligatorní postup. Pokud by správní orgán měl pouhou možnost danou sankci uložit, použil by zákonodárce slovní spojení „může uložit“ namísto „uloží“. V daném případě nemohl správní orgán uložit menší správní trest než pokutu ve výši 25 000 Kč a roční zákaz činnosti.
42. Je nutno předeslat, že uplatněná námitka vztahující se k přísnosti uložené sankce nedovozuje tolik nesprávnost rozhodnutí správních orgánů, jako spíše neadekvátnost samotné právní úpravy, na jejímž základě bylo rozhodováno. Ústavnost této právní úpravy ovšem byla, jak je výše uvedeno, posouzena Ústavním soudem, který ji shledal v souladu s ústavním pořádkem.
43. K likvidační povaze správní sankce soud doplňuje názor rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, který vyjádřil ve svém usnesení ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008-133, že správní orgány musí zkoumat majetkové poměry pouze v případech, kdy není zřejmé, že by nemohlo dojít k existenčnímu ohrožení pachatele a jeho podnikání, a to v závislosti na výši uložené pokuty. S ohledem na výši uložené pokuty by se tedy měl správní orgán vypořádat s její potenciální likvidační povahou pouze v případě, že to obžalovaný z přestupku namítá. S ohledem na § 52 správního řádu je důkazní břemeno sdílené, namítá-li to tedy obžalovaný, musí doložit konkrétní důkazy o svém tvrzení (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2014, č. j. 9 As 144/2013-22, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 9. 2012, č. j. 3 As 82/2011-100, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2017, č. j. 9 As 189/2016-39, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 8. 2016, č. j. 5 As 218/2015-44). Nicméně pokud konkrétní důkazy o svých majetkových důkazech nedodá, může se jimi správní orgán zabývat výrazně obecněji (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 29. 4. 2016, č. j. 5 A 316/2011-127 či rozsudek téhož soudu ze dne 18. 6. 2014, č. j. 7 A 291/2011-231).
44. Z odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí je patrné, že správnímu orgánu I. stupně nejsou známy majetkové poměry obžalovaného, nicméně ze spisového materiálu vyplývá, že je zaměstnán ve stavební firmě. Stejně jako žalovaný se soud domnívá, že vztáhnout majetkové poměry k existujícímu zastoupení žalobce ve správním řízení, nebylo vhodné. Nicméně ani v odvolání, ani v samotné žalobě není konkretizováno, na základě čeho by měla být uložena sankce pro žalobce likvidační. On sám uvádí pouhá obecná tvrzení o její likvidační povaze a její přísnosti. Tato výtku by ale neměla směřovat vůči aplikaci tohoto ustanovení správními orgány, jedná se totiž o vůli zákonodárce.
45. Nezbyvá tedy než uzavřít, že správní orgány postupovaly v daném případě v souladu se zákonem, a jak pokutu, tak i trest zákazu činnosti uložily na samotné dolní hranici zákonného rozpětí. Též nemůže námitka nedostatečně zjištěných majetkových poměrů obstát, nemohlo tímto postupem dojít k porušení veřejných subjektivních práv žalobce. Tím že správní orgán uložil správní sankce přímo na spodním limitu zákonných sazeb předpokládaných zákonem, i absence zjišťování majetkových poměrů v rámci správního řízení nemohla zhoršit postavení žalobce a tedy zasáhnout do jeho práv.

V. Závěr a náklady řízení

46. Soud tak s ohledem na výše uvedené neshledal žalobou důvodnou a nad její rámec nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadených rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
47. Výrok II. o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti a žalobce nebyl v řízení úspěšný, pročez nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 29. srpna 2023

JUDr. Martina Kůchlerová, Ph.D. v. r.
samosoudkyně